

Góralski & Goss
LEGAL

BIULETYN 6/2018

SPIS TREŚCI

- **Rewolucja w zasadach dotyczących przedawnienia roszczeń**

r.pr. Dominik Hincz, Associate

apl. adw. Artur Duda, Junior Associate

str. 3

- **Status Inspektora Ochrony Danych**

apl. radc. Paweł Góra, Associate

str. 4

- **Nowelizacja przepisów o zatrudnianiu cudzoziemców**

adw. Magdalena Grykowska, Head of Litigation

str. 5

- **Procedura odwoławcza w Prawie zamówień publicznych cz. IV**

r. pr. Przemysław Izdebski, Associate

str. 6

- **Przewóz czy spedycja – decyduje treść, a nie nazwa formularza umowy**

adw. Paulina Gromadzińska, Senior Associate

Szymon Grabareczuk, Intern

str. 8

- **Zmiany w przepisach dotyczących usług płatniczych**

Justyna Obniska, Lawyer

str. 9

- **Kontrola przedsiębiorców na podstawie ustawy Prawo przedsiębiorców**

apl. adw. Adam Ziębicki, Junior Associate

str. 10

- **Pracodawcy z sektora finansowego skontrolują karalność przyszłych i obecnych pracowników**

adw. Magdalena Lopatowska-Mikołajczyk, Associate

str. 12

- **New regulations regarding participation of foreign entrepreneurs in business transactions in the Republic of Poland – establishing branches and representative offices**

adw. Paulina Rumińska-Bryła, Senior Associate

str. 13

Góralski&Goss
LEGAL

AKTUALNOŚCI GGLegal

ZESPÓŁ GÓRALSKI&GOSS AUTOREM PUBLIKACJI

W dniu 25 maja br. ukazała się książka pt. „Gospodarka i obrót nieruchomościami. Wzory pism i umów z komentarzem”, wyd. I, wydana pod redakcją prof. dr hab. Heleny Kisilowskiej. Wśród autorów są eksperci m.in. z naszej kancelarii: dr Mikołaj Goss, dr Jan Góralski, dr Dominik Sypniewski, Magdalena Grykowska, Jan Hasik oraz Paulina Rumińska-Bryła. Opracowanie zawiera wzory pism i umów dotyczące różnych aspektów gospodarki nieruchomościami. Autorzy poruszyli w książce m.in. takie zagadnienia, jak: prawo do nieruchomości, księgi wieczyste, wspólnoty i spółdzielnie mieszkaniowe, najem i dzierżawa lokali, ewidencja gruntów i budynków, podział i scalenie nieruchomości, proces inwestycyjno-budowlany oraz umowy w procesie inwestycyjnym. We wzorach podano przykładowe rozwiązania z obszernymi komentarzami i objaśnieniami, w których autorzy wyjaśniają zamieszczenie konkretnego postanowienia lub stwierdzenia z odesłaniami do aktów prawnych, najnowszego orzecznictwa i doktryny. Autorzy przygotowali wzory w taki sposób, żeby czytelnik mógł sporządzić w prostszych sprawach pismo lub umowę i wskazali równocześnie zagadnienia o bardziej skomplikowanej naturze.

GGLEGAL WSPÓŁORGANIZATOREM WARSZTATÓW PULS BIZNESU

Jest nam niezmiernie miło poinformować, że Kancelaria GGLegal będzie głównym prowadzącym wydarzenia organizowanego przez Puls Biznesu, które odbędzie się w dniu 27 czerwca 2018 r w hotelu Novotel Airport.

Warsztaty „Ochrona interesu dewelopera w relacjach z pozostałymi interesariuszami” organizowane są we współpracy z Pulsem Biznesu.

Zachęcamy do zapoznania się ze szczegółami wydarzenia oraz uczestnictwa:

<https://www.pb.pl/konferencje/ochrona-interesu-dewelopera-w-relacjach-z-pozostalymi-interesariuszami-1138#nkp-agenda>

Góralski & Goss
LEGAL

r. pr. Dominik Hincz

Associate

dominik.hincz@gglegal.pl

apl. adw. Artur Duda

Junior Associate

artur.duda@gglegal.pl

REWOLUCJA W ZASADACH DOTYCZĄCYCH PRZEDAWNIEŃ ROSZCZEŃ

W dniu 28 maja 2018 roku Prezydent podpisał ustawę z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Uchwalona nowelizacja dotycząca między innymi kodeksu cywilnego i (w mniejszym zakresie) kodeksu postępowania cywilnego wprowadza istotne zmiany w kwestii przedawnienia roszczeń, w szczególności tych przysługujących wobec konsumentów. Stanowi ona jedną z form walki państwa z problemem natarczywych firm windykacyjnych – według Ministerstwa Sprawiedliwości celem projektu jest zatrzymanie fali powództw opartych na przedawnionych, często wielokrotnie cedowanych, roszczeniach wobec konsumentów.

Ustawa wprowadza przede wszystkim zmiany w art. 118 k.c., przewidując, że od dnia wejścia w życie termin przedawnienia roszczeń majątkowych wynosić będzie, co do zasady, 6 lat, w miejsce dotychczasowego terminu 10-letniego. Nowelizacja wprowadza przy tym bardzo istotną zmianę zasad obliczania terminu przedawnienia: w nowym stanie prawnym koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego chyba, że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Analogiczna zmiana długości terminu przedawnienia została wprowadzona w art. 125 k.c. poprzez przyjęcie, iż roszczenia stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu, orzeczeniem sądu polubownego lub ugodą zawartą przed sądem, sądem polubownym albo przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem 6 lat, a nie jak dotychczas z upływem lat 10.

Całkowicie nowym rozwiązaniem jest wprowadzenie odrębnych regulacji dotyczących przedawnienia roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom. Zgodnie z dodanym przepisem art. 117 § 21 k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciw konsumentowi. Natomiast nowy art. 117¹ k.c. stanowi, że w wyjątkowych przypadkach sąd będzie mógł, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności. Korzystając z tego uprawnienia sąd będzie zobowiązany rozważyć długość terminu przedawnienia, długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia oraz charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia. Ustawa wprowadza ponadto zmianę w art. 568 § 2 k.c., zgodnie z którą w przypadku sprzedaży konsumenckiej używanych rzeczy ruchomych roczny termin przedawnienia roszczeń z rękoma nie może zakończyć się przed upływem dwóch lat od dnia wydania rzeczy.

Należy więc spodziewać się, że po wejściu w życie nowelizacji, działalność firm windykacyjnych napotka poważne utrudnienia i, choć dochodzenie przedawnionych roszczeń przeciwko konsumentowi nie stanie się całkowicie niemożliwe, to niewątpliwie odsetek uwzględnionych powództw w takich przypadkach drastycznie spadnie.

Ponadto, w kodeksie postępowania cywilnego oraz w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, z późn. zm.) wprowadzono zmiany przewidujące, iż bank po otrzymaniu zawiadomienia komornika o zajęciu rachunku bankowego zablokuje środki na rachunku, natomiast nie będzie zobowiązany do bezzwłocznego przekazania środków na pokrycie należności, lecz będzie musiał przekazać te środki na rachunek bankowy komornika po upływie siedmiu dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zajęciu. Wyjątkowo w razie egzekucji bieżących alimentów lub rent bank będzie miał obowiązek niezwłocznego przekazania środków pieniężnych z zajętego rachunku na rachunek bankowy komornika. Powyższe regulacje mają na celu wzmocnienie możliwości podjęcia przez dłużnika obrony przed egzekucją, przy jednoczesnym utrzymaniu środków uniemożliwiających dłużnikowi uchylenie się od egzekucji.

W zakresie przepisu przejściowego ustawa przewiduje, że do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie obecnie uchwalonej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie przyjętej ustawy przepisy o przedawnieniu określone w obecnym brzmieniu. Jeżeli jednak nowy termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpocznie się z dniem wejścia w życie ustawy. Jeżeli zaś przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie nastąpi z upływem tego wcześniejszego terminu.

Do przysługujących konsumentom roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy przedawnienia są określone w art. 118 i art. 125 § 1 k.c., zastosowanie znajdują dotychczasowe przepisy o terminach przedawnienia, natomiast, jeżeli konsument nie podniesie do dnia wejścia w życie ustawy zarzutu przedawnienia w stosunku do roszczenia przedawnionego, z dniem wejścia w życie ustawy sąd z urzędu uwzględni przedawnienie.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z tym, że dla części zmian w ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych przewidziano dłuższy, trzymiesięczny termin wejścia w życie.

apl. radc. Paweł Góra

Associate

pawel.gora@gglegal.pl

STATUS INSPEKTORA OCHRONY DANYCH

Od 25 maja 2018 roku, po wejściu do stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (ogólne rozporządzenie o ochronie danych; dalej: „RODO”), rolę fachowego wsparcia dla administratorów danych oraz podmiotów przetwarzających odgrywają Inspektorzy Ochrony Danych. Zastąpili oni dotychczas funkcjonujących Administratorów Bezpieczeństwa Informacji, a ich status i zadania zostały uregulowane bezpośrednio w art. 38 i 39 RODO.

Podstawową cechą, która powinna charakteryzować Inspektora Ochrony Danych, niezbędną dla prawidłowego wykonywania zadań związanych z ochroną danych osobowych, jest niezależność. Oznacza ona autonomię działania Inspektora Ochrony Danych w zakresie zadań określonych w art. 39 RODO, nieuleganie jakimkolwiek wpływom, zarówno z zewnątrz, jak i z wewnątrz organizacji, i działanie w sprawach dotyczących ochrony danych w sposób wolny od wszelkich nacisków. Podkreślić należy przy tym, że nie chodzi o całkowity brak podporządkowania – Inspektor Ochrony Danych podlega bowiem przepisom prawa powszechnie obowiązującego i prawa zakładowego, zaś będąc pracownikiem musi podporządkować się poleceniom przełożonych dotyczących procesu pracy (polecenia nie mogą dotyczyć sposobu wykonywania zadań związanych z ochroną danych osobowych), realizować zadania wynikające z umowy, przestrzegać przepisów dotyczących czasu pracy, przepisów BHP oraz innych przepisów wewnątrzzakładowych. Powinien on jednak podlegać bezpośrednio najwyższemu kierownictwu administratora lub podmiotu przetwarzającego.

W celu ochrony niezależności Inspektora Ochrony Danych, unijny prawodawca wprowadził niezbędne gwarancje. Podstawową jest zakaz wydawania mu instrukcji dotyczących wykonywania przez niego zadań oraz ochrona trwałości stosunku łączącego Inspektora Ochrony Danych z administratorem lub podmiotem przetwarzającym poprzez zakaz odwoływania Inspektora przez administratora za wypełnianie swoich zadań. Trzeba jednak zaznaczyć, że swoboda w sposobie wykonywania przez Inspektora Ochrony Danych swoich zadań dotyczy jedynie zadań określonych w art. 39 RODO związanych z ochroną danych osobowych. Tym samym brak odpowiedzialności Inspektora Ochrony Danych nie dotyczy, w szczególności, sytuacji, w których popełni on czyny będące podstawą do nałożenia sankcji na w ramach innych przepisów, np. prawa pracy – w razie ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych czy prawa karnego.

Ponadto, przepisy RODO nakładają na administratora i podmiot przetwarzający bezwzględny obowiązek właściwego i niezwłocznego włączenia IOD we wszystkie sprawy dotyczące ochrony danych osobowych. Właściwe włączenie, o którym mowa powyżej, będzie polegało m.in. na:

1. poinformowaniu wszystkich pracowników o wyznaczeniu Inspektora Ochrony Danych;
2. zapewnieniu Inspektorowi Ochrony Danych pełnego dostępu do wszystkich danych osobowych i operacji przetwarzania;
3. przekazaniu Inspektorowi Ochrony Danych wszelkich informacji o wszystkich sprawach dotyczących danych osobowych;
4. zaangażowaniu Inspektora Ochrony Danych w proces podejmowania decyzji dotyczących przetwarzania danych osobowych poprzez zapewnienie mu możliwości przedstawienia stanowiska co do procedur przetwarzania danych, rozwiązań organizacyjnych, prawnych i technicznych dotyczących bezpieczeństwa danych, konsultowania z nim środków naprawczych w razie stwierdzenia naruszenia.

Inspektor Ochrony Danych powinien zatem mieć pełną wiedzę na temat wszystkich planowanych działań, zamiarów, a także powstałych naruszeń, ponieważ pozwoli mu to na najefektywniejsze pełnienie funkcji zarówno względem administratora, podmiotów danych, jak i organu nadzorczego. Kolejnym obowiązkiem ciążącym na administratorze i podmiocie przetwarzającym jest wspieranie Inspektora Ochrony Danych przy wykonywaniu przez niego zadań. Prawodawca unijny doprecyzowuje ten obowiązek, wskazując, że obejmuje on zapewnienie Inspektorowi Ochrony Danych zasobów niezbędnych do wykonywania zadań, dostępu do danych osobowych i operacji przetwarzania oraz zasobów niezbędnych do utrzymania jego fachowej wiedzy.

Inspektor Ochrony Danych może wykonywać inne zadania i obowiązki niż bezpośrednio związane z ochroną danych osobowych. Administrator lub podmiot przetwarzający muszą jednak zapewnić, aby takie zadania i obowiązki nie powodowały konfliktu interesów. Wymóg niepowodowania konfliktu interesów jest ściśle związany z wymogiem wykonywania zadań w sposób niezależny. Oznacza to, że Inspektor Ochrony Danych nie może zajmować w organizacji stanowiska, na którym określa się sposoby i cele przetwarzania danych. Funkcji Inspektora Ochrony Danych nie należy więc łączyć np. z funkcjami członka zarządu, członka rady nadzorczej, dyrektora finansowego, szefa marketingu lub IT.

Rekapitulując, Inspektor Ochrony Danych jest podmiotem niezależnym od Administratora lub podmiotu przetwarzającego w zakresie, w jakim wykonuje on swoje zadania dotyczące ochrony danych osobowych. W tym celu otrzymuje on wszelkie niezbędne zasoby i wsparcie, a zadania wykonuje w sposób wolny od wszelkich nacisków. Szerzej zadania Inspektora Ochrony Danych zostaną opisane w kolejnym numerze biuletynu.

Góralski & Goss
LEGAL

adw. Magdalena Grykowska

Head of Litigation

magdalena.grykowska@glegal.pl

NOWELIZACJA PRZEPISÓW O ZATRUDNIANIU CUDZOZIEMCÓW

Projekt nowego rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej ma na celu zmianę dotychczasowych przepisów (to jest rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2009 roku, Dz. U. z 2015 r., poz. 97, t.j. z późn. zm.) w zakresie określenia przypadków, w których zezwolenie na pracę cudzoziemca jest wydawane bez względu na szczegółowe warunki wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców.

Nowelizacja ma na celu ułatwienie cudzoziemcom dostępu do polskiego rynku pracy z uwzględnieniem kryterium wykonywanego zawodu. W noweli proponuje się bowiem rozszerzenie katalogu przypadków, w których wojewoda wydaje zezwolenie na pracę bez konieczności przeprowadzenia tzw. testu rynku pracy.

Nowe rozporządzenie obejmie m. in. następujące zawody:

- inżynierowie do spraw przemysłu i produkcji,
- inżynierowie elektrycy,
- analitycy systemów komputerowych,
- specjaliści do spraw rozwoju systemów informatycznych,
- projektanci aplikacji sieciowych i multimediiów,
- programiści aplikacji,
- projektanci i administratorzy baz danych,
- technicy elektrycy,
- technicy elektronicy i pokrewni,
- elektrycy budowlani i pokrewni,
- kierowcy samochodów ciężarowych,
- operatorzy sprzętu do robót ziemnych i urządzeń pokrewnych,
- maszyniści i operatorzy maszyn i urządzeń dźwigowo transportowych i pokrewni.

Przyjęcie proponowanych rozwiązań oznacza wprowadzenie udogodnień przede wszystkim dla pracodawców albowiem czas potrzebny na pozyskanie cudzoziemca do wykonywania pracy we wskazanych zawodach zostanie skrócony o 14 lub 21 dni przed złożeniem wniosku o wydanie zezwolenia na pracę. Co więcej, zarówno cudzoziemcy, jak i pracodawcy mogą liczyć na skrócenie okresu oczekiwania na rozpoczęcie pracy przez cudzoziemca. W dalszym ciągu pracodawca będzie musiał wykazać, iż cudzoziemiec posiada kwalifikacje do wykonywania danego zawodu.

Wojewodowie nie będą już musieli prowadzić działań wyjaśniających w zakresie braku lub niespójności informacji starosty.

Projektowane rozporządzenie ma wejść w życie z dniem 1 lipca 2018 roku. Co istotne, z uwagi na przedłużające się postępowania prowadzone przez wojewodów w sprawie wydania zezwolenia na pracę oraz zezwolenia na pobyt czasowy i pracę zaproponowano, aby ułatwienia stosowane były także do wszczętych i niezakończonych jeszcze postępowań.

r. pr. Przemysław Izdebski
Associate
przemyslaw.izdebski@glegal.pl

PROCEDURA ODWOŁAWCZA W PRAWIE ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH CZ. IV – ODWOŁANIE – OBOWIĄZKI ZAMAWIAJĄCEGO, PRZYSTĄPIENIE DO ODWOŁANIA

Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 ze zm.), dalej zwana „ustawą Pzp”, w Dziale VI określa środki odwoławcze, które mają zastosowanie w postępowaniach przetargowych. W poprzedniej części określone zostały niektóre wymogi formalne do prawidłowego wniesienia odwołania. W tej części opisane zostaną obowiązki zamawiającego związane z odwołaniem oraz procedura przystąpienia do odwołania.

OBOWIĄZKI ZAMAWIAJĄCEGO PO OTRZYMANIU ODWOŁANIA

Po otrzymaniu odwołania wykonawcy, zamawiający, w terminie maksymalnie 2 dni powinien przesłać kopię odwołania innym uczestnikom postępowania; jeśli odwołanie dotyczy treści ogłoszenia o zamówieniu lub postanowień specyfikacji istotnych warunków zamówienia, powinien również zamieścić odwołanie na stronie internetowej dotyczącej danego postępowania (art. 185 ust. 1 ustawy Pzp). Wykonując powyższe czynności zamawiający powinien jednocześnie wezwać wykonawców do przystąpienia do postępowania odwoławczego.

Wskazany wyżej dwudniowy termin ma w praktyce charakter instrukcyjny, w przypadku jego niedochowania brak jest konkretnych sankcji dla zamawiającego. Niedochowanie omawianego terminu nie powinno również mieć wpływu na ważność czynności przekazania odwołania i wezwania do przystąpienia do postępowania¹.

PRZYSTĄPIENIE DO ODWOŁANIA

Do postępowania wszczętego w wyniku złożenia odwołania mogą przystąpić inni wykonawcy. Dany wykonawca może to uczynić w terminie 3 dni od dnia, w którym otrzymał kopię odwołania – przekroczenie tego terminu powoduje nieskuteczność przystąpienia, brak jest również możliwości przywrócenia tego terminu². Przystąpienie, podobnie jak odwołanie, we wskazanym terminie musi wpłynąć do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej, samo nadanie pisma z przystąpieniem w urzędzie pocztowym nie będzie wystarczające³. Dopuszczalna jest zarówno forma pisemna, jak i forma elektroniczna opatrzona kwalifikowanym podpisem elektronicznym (art. 185 ust. 2 ustawy Pzp). Kopię przystąpienia należy przesłać zamawiającemu oraz wykonawcy, który złożył odwołanie.

Przystępując do postępowania wykonawca zobowiązany jest wskazać stronę, do której przystępuje. Przystąpić można wyłącznie do jednej ze stron postępowania (odwołujący albo zamawiający)⁴.

Konieczne jest również wskazanie interesu w uzyskaniu rozstrzygnięcia na korzyść strony, do której przystępuje. Interes w tym znaczeniu jest pojęciem szerszym od interesu dotyczącego odwołania (art. 179 ust. 1 ustawy Pzp) i oznacza jakąkolwiek korzyść, nawet hipotetyczną, w zgłoszeniu przystąpienia po deklarowanej stronie postępowania. Za taką korzyść (a więc interes w przystąpieniu) można uznać możliwość sklasyfikowania na wyższej pozycji w rankingu ofert, choćby – nadal – była to pozycja odległa⁵. Należy jednak odnieść ów interes do danego postępowania przetargowego, zbyt ni poziom ogólności we wskazaniu interesu w złożeniu przystąpienia skutkować może jego odrzuceniem.

Przystąpienie do odwołania może złożyć jedynie osoba do tego odpowiednio umocowana. Należy przy tym zauważyć, iż ustawa Pzp nie przewiduje możliwości uzupełniania braków formalnych przystąpienia⁶. W efekcie brak ważnego umocowania czy też brak dokumentu pełnomocnictwa oznaczać będzie, iż przystąpienie może okazać się bezskuteczne.

Wykonawcy, którzy skutecznie przystąpili do postępowania odwoławczego, stają się jego uczestnikami (art. 185 ust. 3 ustawy Pzp).

1. Skubiszak-Kalinowska Irena, Wiktorowska Ewa, Prawo zamówień publicznych. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2018.

2. Postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. KIO 79/14.

3. Wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 21 października 2015 r., sygn. KIO 2228/15.

4. Wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 7 listopada 2011 r., sygn. KIO 2262/11.

5. Wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. KIO 1110/15.

6. Wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 1 lipca 2016 r. sygn. KIO 898/16; KIO 899/16; KIO 901/16.

Góralski & Goss
LEGAL

r. pr. Przemysław Izdebski

Associate

przemyslaw.izdebski@glegal.pl

OPOZYCJA PRZECIWKO PRZYSTĄPIENIU

Do czasu otwarcia rozprawy zarówno zamawiający, jak i odwołujący, mogą zgłosić opozycję przeciw przystąpieniu danego wykonawcy. Aby Krajowa Izba Odwoławcza uwzględniła opozycję, należy uprawdopodobnić, iż przystępujący wykonawca nie ma interesu w uzyskaniu rozstrzygnięcia na korzyść strony, do której przystąpił – w przeciwnym wypadku opozycja zostanie oddalona. Ustawa Pzp nie przewiduje żadnych innych wymogów formalnych odnośnie opozycji.

Na postanowienie o uwzględnieniu lub oddaleniu opozycji nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

CZYNNOŚCI PRZYSTĘPUJĄCEGO DO POSTĘPOWANIA ODWOŁAWCZEGO

Zgodnie z art. 185 ust. 5 ustawy Pzp czynności przystępującego nie mogą pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił (poza zgłoszeniem sprzeciwu na podstawie art. 186 ust. 3 ustawy Pzp). Czynności te nie muszą być jednakowe, muszą jednak być co najmniej spójne z czynnościami (oświadczeniami) strony, do której wykonawca przystąpił.

adw. Paulina Gromadzińska

Senior Associate

paulina.gromadzinska@gglegal.pl

Szymon Grabarczuk

Intern

PRZEWÓZ CZY SPEDYCJA – DECYDUJE TREŚĆ, A NIE NAZWA FORMULARZA UMOWY

Umowy przewozu i spedycji są podobne, ale przewoźnik ponosi większą odpowiedzialność za towar niż spedytor. O tym, czy dany kontrakt jest umową przewozu czy spedycji nie decyduje nagłówek, a dalsza treść dokumentu. W dniu 23 maja 2018 r. zdecydował o tym Sąd Najwyższy, wydając wyrok w sprawie o sygn. akt V CSK 425/17.

Stan faktyczny, który legł u podstaw wspomnianego wyroku był następujący. Trefl SA, producent zabawek, zawarł z przedsiębiorstwem transportowym VGL Road „zlecenie usług spedycyjnych”. Usługa miała polegać na przewiezieniu towaru, bez wykonywania czynności załadunku i wyładunku. VGL Road zleciło zadanie zaufanemu podwykonawcy, a ten – kolejnemu, który dopuścił się kradzieży towaru. Trefl SA nie zapłacił za usługę i pozwał VGL Road o zapłatę odszkodowania za niewykonanie umowy przewozu. Przewoźnik odpowiada bowiem za utratę towaru bez względu na okoliczności, także za czyny podwykonawcy, za wyjątkiem niektórych sytuacji, w których szkoda wynikła m.in.:

1. z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy niewywołanych winą przewoźnika,
2. ze szczególnej podatności towaru na szkodę wskutek wad lub z naturalnych właściwości towaru,
3. z działania siły wyższej.

Sąd I instancji uznał roszczenie za zasadne i zasądził odszkodowanie na rzecz producenta zabawek. VGL Road nie zgodziło się z wyrokiem i wniosło apelację, w której zarzuciło, że sąd błędnie zakwalifikował umowę spedycji jako umowę przewozu. Spedytor odpowiada bowiem za szkodę wynikłą z działań osób trzecich, jednak nie wtedy, gdy wybrał podwykonawcę, który budzi zaufanie swoim profesjonalizmem, referencjami czy informacjami o ubezpieczeniu. Sąd II instancji przychylił się do tej argumentacji i orzekł po myśli VGL Road, zmieniając wyrok i oddalając powództwo. Wówczas Trefl SA wniósł skargę kasacyjną, na skutek której Sąd Najwyższy uchylił wyrok sądu II instancji.

Sąd Najwyższy stwierdził, że skoro zleconą do wykonania usługą był jedynie przewóz, a nie usługi związane z wysłaniem towaru, „zlecenie usług spedycyjnych” było w istocie umową przewozu. Decydujące przy określaniu charakteru umowy są bowiem jej treść i zamiar stron, a nie nazwa umowy.

Góralski & Goss
LEGAL

Justyna Obniska

Lawyer

justyna.obniska@gglegal.pl

ZMIANY W PRZEPISACH DOTYCZĄCYCH USŁUG PŁATNICZYCH

Pod koniec maja Prezydent podpisał ustawę z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (dalej: Ustawa). Ustawa ma na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego unijnej Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (dalej: Dyrektywa). Dyrektywa stanowi podstawę prawną dla stworzenia jednolitego rynku płatności na terenie Unii Europejskiej, opartego o bezpieczne i bardziej innowacyjne usługi płatnicze.

Głównym założeniem jest zwiększenie bezpieczeństwa płatności transgranicznych oraz szybkości dokonywania płatności. Zmiany mają sprzyjać rozwojowi obrotu bezgotówkowego. Dodatkowo ustawa ma być także kompatybilna z tzw. Konstytucją Biznesu – pakietem ustaw upraszczających formalności i prowadzenie działalności gospodarczej, które weszły w życie z końcem kwietnia. Dużą zmianą jest wprowadzenie na rynek podstaw prawnych dla działania nowych usługodawców tzw. podmiotów trzecich (ang. Third Party Providers, TPP) świadczących usługę inicjowania transakcji płatniczej (ang. Payment Initiation Service) opierającą się na udzieleniu dostawcy dostępu do rachunku online płatnika, sprawdzenia dostępności środków pieniężnych, a następnie zainicjowania danej płatności, a także usługę dostępu do informacji o danym rachunku (ang. Account Information Service), gdzie dostawca ma zapewnić klientowi zagregowanie informacji online o co najmniej jednym lub kilku rachunkach płatniczych. Pierwsza z usług wymagać będzie uzyskania zgody na jej prowadzenie w postaci zezwolenia, druga z kolei już takiego wymogu nie posiada. Kolejnym nowym podmiotem, który może świadczyć usługi płatnicze, ma być Mała Instytucja Płatnicza (MIP) – osoba fizyczna, osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, która będzie wpisana do rejestru małych instytucji płatniczych, która prowadzi działalność polegającą na świadczeniu usług płatniczych. MIP może wykonywać działalność jedynie na terenie Polski, po dokonaniem wpisie do rejestru małych instytucji płatniczych, który prowadzi KNF, a także sprawuje nad nim nadzór. Wielkość obrotu realizowanego przez danego MIP nie może przekroczyć 1,5 mln euro miesięcznie.

Ustawa w szczególności precyzuje kwestię uwierzytelnienia każdego użytkownika przy płatnościach dokonywanych online, tzw. silne uwierzytelnienie użytkownika. Art. 26aa Ustawy definiuje silne uwierzytelnienie użytkownika jako „uwierzytelnianie zapewniające ochronę poufności danych w oparciu o zastosowanie co najmniej dwóch elementów należących do kategorii: a) wiedza o czymś, o czym wie wyłącznie użytkownik, b) posiadanie czegoś, co posiada wyłącznie użytkownik, c) cechy charakterystyczne użytkownika - będących integralną częścią tego uwierzytelniania oraz niezależnych w taki sposób, że naruszenie jednego z tych elementów nie osłabia wiarygodności pozostałych”.

A zatem, aby rozpocząć płatność konieczne będzie zweryfikowanie tożsamości danej osoby za pomocą minimum dwóch niezależnych metod np. za pomocą kodu przesłanego w wiadomości SMS oraz danych biometrycznych. W przypadku braku autoryzacji transakcji, kwoty tych transakcji mają być zwracane, jednakże będzie się to wiązało jednocześnie z koniecznością zapłaty 50.00 euro przez płatnika (dotychczas było to 150.00 euro).

Ustawa określa kiedy dostawca stosuje silne uwierzytelnianie użytkownika. Zgodnie z art. 32i ust. 1 Ustawy ma to miejsce w trzech przypadkach, gdy płatnik: 1) uzyskuje dostęp do swojego rachunku w trybie on-line; 2) inicjuje elektroniczną transakcję płatniczą; 3) przeprowadza za pomocą kanału zdalnego czynność, która może wiązać się z ryzykiem oszustwa związanego z wykonywanymi usługami płatniczymi lub innych nadużyć.

Zaostrzenie systemów uwierzytelnienia transakcji wiąże się z obowiązkiem wykazania przez wszelkich dostawców usług płatniczych, w tym także banki, instytucje płatnicze lub TPP, że posiadają odpowiednie systemy zabezpieczenia płatności oraz że dokonują one oceny ryzyka zabezpieczeń. W sytuacji, kiedy nie istnieje wymóg zwiększonego uwierzytelnienia dla danej transakcji, odpowiedzialność za nieautoryzowaną transakcję ponosić będzie całkowicie dostawca usług płatniczych. Także na dostawcy będzie spoczywał obowiązek udowodnienia złej wiary płatnika. Dodatkowo zgodnie z art. 32f ust. 2 Ustawy dostawca corocznie, w terminie do 31 dnia stycznia roku następnego, ma przekazywać KNF lub innemu właściwemu organowi nadzoru roczną informację o ocenie i aktualizacji procedur w zakresie zarządzania ryzykiem operacyjnym oraz ryzykiem naruszenia bezpieczeństwa, a także ocenie środków ograniczających ryzyko oraz stosowanych przez niego mechanizmów kontroli.

apł. adv. Adam Ziębicki

Junior Associate

adam.ziebicki@gglegal.pl

KONTROLA PRZEDSIĘBIORCÓW NA PODSTAWIE USTAWY PRAWO PRZEDSIĘBIORCÓW

W skład Konstytucji Biznesu wchodzi ustawa z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. 2018 poz. 646). Wprowadziła ona szereg nowych regulacji dotyczących m. in. kontroli działalności gospodarczej, które z punktu widzenia przedsiębiorców należy ocenić jako korzystne. Zostały one uregulowane w rozdziale 5 ww. ustawy.

Jedną z najważniejszych zmian dotyczących kontroli działalności gospodarczej jest art. 47 ustawy. Wprowadza on bowiem zasadę, w myśl której, kontroli u przedsiębiorcy można dokonać dopiero po uprzednim przeprowadzeniu analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej. Analiza obejmuje zarówno identyfikację obszarów podmiotowych oraz przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Należy nadmienić, iż zgodnie z art. 47 ust. 3 ustawy organy kontroli zobowiązane są do zamieszczenia w Biuletynie Informacji Publicznej ogólnego schematu kontroli działalności gospodarczej.

Powyższej uprzedniej analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa nie stosuje się przede wszystkim w razie powzięcia przez organ kontroli podejrzenia o (i) zagrożeniu życia lub zdrowia, (ii) popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, (iii) popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego oraz (iv) innego naruszenia prawnego zakazu lub niedopełnienia prawnego obowiązku. Pozostałe wyjątki zostały wymienione w art. 47 ust. 3, pkt 2 i 3 ww. ustawy.

Organ, który ma zamiar przeprowadzić kontrolę u przedsiębiorcy, obowiązany jest do jego wcześniejszego zawiadomienia. Kontrolę można wszcząć nie wcześniej niż po upływie 7 dni i nie później niż po upływie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze przeprowadzenia kontroli. W przypadku nieprzeprowadzania kontroli w ww. okresie, wszczęcie kontroli wymaga ponownego zawiadomienia, do którego stosują się te same zasady. Na zasadzie określonej w art. 48 ust. 4, na wniosek przedsiębiorcy możliwe jest skrócenie 7 dniowego terminu i przeprowadzenie kontroli przed upływem tego terminu. Powyższa reguła zawiera szereg wyjątków określonych w art. 48 ust. 11 pkt I-II ww. ustawy, które dotyczą m.in. przeprowadzenia kontroli na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kolejną istotną zmianą wprowadzoną przez ustawę Prawo przedsiębiorców jest zasada niedopuszczalności przeprowadzania równocześnie więcej niż jednej kontroli przez różne organy kontroli. W przypadku chęci przeprowadzenia kontroli przedsiębiorcy, organ kontrolny będzie zobowiązany do odstąpienia od przeprowadzenia czynności kontrolnych oraz może ustalić z przedsiębiorcą inny termin. Wyjątki od tej normy prawnej zostały wskazane w art. 54 ust. 1 pkt I-II opisywanej ustawy.

Góralski & Goss
LEGAL

apl. adv. Adam Ziębicki

Junior Associate

adam.ziebicki@gglegal.pl

Na podstawie nowych przepisów, niedopuszczalne jest również przeprowadzenie kontroli w przypadku, gdy ma ona dotyczyć przedmiotu kontroli objętego uprzednio zakończoną kontrolą przeprowadzoną przez ten sam organ. Jest to novum względem starszego stanu prawnego i stanowi ochronę przed uciążliwymi i powtarzającymi się kontrolami.

W przypadku, gdy wójt, burmistrz lub prezydent miasta uzyska informację o wykonywaniu działalności gospodarczej w sposób sprzeczny z obowiązującym stanem prawnym, albo stwierdzi (i) zagrożenie życia lub zdrowia (ii) niebezpieczeństwo powstania szkód majątkowych w znacznych rozmiarach lub (iii) naruszenie środowiska w wyniku wykonywania działalności, będzie on zobowiązany do niezwłocznego zawiadomienia właściwego organu administracji publicznej.

Jeżeli takie zawiadomienie nie jest możliwe, może on nakazać w drodze decyzji wstrzymanie wykonywania działalności gospodarczej na czas nie dłuższy niż 3 dni. Decyzja ma rygor natychmiastowej wykonalności.

Ważną zmianą jest również wprowadzenie możliwości prowadzenia przez przedsiębiorców książki kontroli w formie elektronicznej. Domniemywa się, że dane zawarte w książce kontroli prowadzonej w postaci elektronicznej znajdują potwierdzenie w dokumentach przechowanych przez przedsiębiorcę. W przypadku zaś, gdy przedsiębiorca takiej książki nie jest w stanie udostępnić organowi kontrolnemu, albo wcześniej udzielił jej innemu organowi, wtedy w terminie 3 dni roboczych zobowiązany jest do jej okazania w siedzibie organu kontroli od dnia jej zwrotu.

Należy podkreślić, iż ustawa Prawo przedsiębiorców zachowała instytucję sprzeciwu. W przypadku naruszenia przepisów rozdziału 5 opisywanej ustawy, przedsiębiorca w terminie 3 dni roboczych uprawniony jest do wniesienia sprzeciwu na czynności wykonywane przez organ kontroli. Wniesienie sprzeciwu wstrzymuje czas liczony jako okres kontroli, zaś organ do którego wniesiono sprzeciw ma kolejne 3 dni robocze na wydanie postanowienia o odstąpieniu lub kontynuowaniu czynności kontrolnych. W przypadku braku rozstrzygnięcia w ww. terminie, domniemywa się, iż organ odstąpił od kontroli.

Za szkodę, którą przedsiębiorca odniósł na skutek wykonywania czynności kontrolnych z naruszeniem przepisów prawa, przysługuje odszkodowanie, którego dochodzenie następuje na zasadach i w trybie określonym w odrębnych przepisach prawa cywilnego (m.in. art. 361 k.c.).

adw. Magdalena Lopatowska-Mikolajczyk

Associate

magdalena.lopatowska@gglegal.pl

PRACODAWCY Z SEKTORA FINANSOWEGO SKONTROLUJĄ KARALNOŚĆ PRZYSZŁYCH I OBECNYCH PRACOWNIKÓW

28 maja 2018 r. Prezydent podpisał ustawę z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego. Zgodnie z podpisaną ustawą, podmioty z sektora finansowego będą mogły żądać od kandydatów do pracy i pracowników informacji, czy byli skazani prawomocnym wyrokiem sądu za określone przestępstwa.

W obecnym stanie prawnym pracodawca mógł żądać informacji o niekaralności od osób ubiegających się o zatrudnienie jedynie wówczas, gdy wymóg niekaralności wynika z odrębnych przepisów. Informacja w przedmiocie karalności aktualnego lub przyszłego pracownika ma zaś, w przypadku niektórych przedsiębiorców działających na rynku usług finansowych, bardzo istotne znaczenie - przede wszystkim z punktu widzenia istniejących ryzyk związanych z tą działalnością, jak również z punktu widzenia ochrony interesów uczestników rynku (głównie klientów podmiotów sektora finansowego) przed nieuczciwymi praktykami¹.

Przyjęta ustawa umożliwi pracodawcom świadczącym usługi na rynku finansowym, weryfikację osób zatrudnionych na stanowiskach związanych ze szczególną odpowiedzialnością oraz ubiegających się o zatrudnienie na takich stanowiskach, pod kątem ich karalności za niektóre kategorie przestępstw. Co ważne, ustawa obejmuje nie tylko osoby zatrudniane na podstawie stosunku pracy, ale także na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia, umowy o świadczenie usług, umowy agencyjnej lub innej umowy o podobnym charakterze.

Podmiot sektora finansowego będzie mógł żądać informacji o niekaralności od osoby ubiegającej się o zatrudnienie albo zatrudnionej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stanowisku związanym z:

- zarządzaniem mieniem tego podmiotu lub osób trzecich,
- dostępem do informacji prawnie chronionych,
- podejmowaniem decyzji obarczonych wysokim ryzykiem utraty mienia tego podmiotu lub osób trzecich lub wyrządzenia innej znacznej szkody temu podmiotowi lub osobom trzecim.

Żądane przez pracodawcę informacje o niekaralności będą mogły dotyczyć określonych w ustawie przestępstw, w tym nie tylko przestępstw gospodarczych i finansowych, ale również przestępstw przeciwko zdrowiu i życiu, a także przeciwko wolności.

Ustawa szczegółowo wylicza podmioty sektora finansowego, które są uprawnione do żądania wymienionych wyżej informacji. Do najważniejszych należy zaliczyć Narodowy Bank Polski, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Biuro Rzecznika Finansowego i Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Pozostałe podmioty to oczywiście banki, instytucje kredytowe, oddziały banków zagranicznych i wiele innych podmiotów tego sektora.

W przypadku osób już zatrudnionych pracodawca będzie mógł żądać informacji o niekaralności nie częściej niż raz na 12 miesięcy. Dodatkowo, uprawnienie to będzie przysługiwało w przypadku, gdy pracownik będzie przechodził na inne stanowisko, a jego nowe obowiązki będą wymagały zweryfikowania niekaralności. Możliwość sprawdzenia niekaralności pojawi się również w razie uzasadnionego podejrzenia, że pracownik został skazany za wymienione wyżej przestępstwo w trakcie zatrudnienia.

Ustawa wyraźnie wskazuje, że nieudzielenie przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie informacji o niekaralności lub jej nieudokumentowanie, a także udzielenie informacji potwierdzających skazanie prawomocnym wyrokiem za określone przestępstwo mogą stanowić przyczynę niezatrudnienia tej osoby lub braku zawarcia innej umowy, na podstawie której świadczona ma być dana praca.

Ustawa przewiduje, że informacja o niekaralności będzie miała formę oświadczenia. Pracodawca będzie mógł jednak żądać udokumentowania udzielonych informacji, przez przedłożenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Koszty wydania zaświadczenia poniesie pracodawca - w praktyce będzie obowiązany do zwrotu opłaty za wydanie takiej informacji pracownikowi. Ustawa obecnie czeka na publikację w Dzienniku Ustaw. Po jej opublikowaniu wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem kilku artykułów.

Jeżeli w dniu wejścia ustawy w życie rekrutacja nie zostanie zakończona, to podmiot zatrudniający będzie mógł żądać od kandydata informacji o niekaralności. W przypadku osoby już zatrudnionej nieudzielenie lub nieudokumentowanie takiej informacji po wejściu w życie omawianej ustawy może stanowić przyczynę rozwiązania z tą osobą stosunku pracy za wypowiedzeniem lub rozwiązania z nią innej umowy.

1. Informacja w sprawie ustawy z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego,
<http://www.prezydent.pl/aktualnosci/wydarzenia/art.1015,dziewiec-ustaw-z-podpisem-prezydenta.html>

Góralski & Goss
LEGAL

adw. Paulina Rumińska-Bryła
Senior Associate
paulina.ruminska@gglegal.pl

NEW REGULATIONS REGARDING PARTICIPATION OF FOREIGN ENTREPRENEURS IN BUSINESS TRANSACTIONS IN THE REPUBLIC OF POLAND – ESTABLISHING BRANCHES AND REPRESENTATIVE OFFICES

On 30 April 2018, the new Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs and other foreign persons in business transactions in the Republic of Poland of 6 March 2018¹ (hereinafter referred to as: the Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs) came into force.

The Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs is aimed at combining the rules concerning the activity of foreign entrepreneurs in Poland in one act. These rules were previously regulated in the Act of 2 July 2004 on the freedom of economic activity² and the Act of 4 March 2010 on the provision of services on the territory of the Republic of Poland³.

The Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs regulates taking up and pursuit of business activities by foreign persons in Poland, temporary offering or providing services in Poland by foreign persons who are entrepreneurs, and sets out the rules for establishing branches and representative offices in Poland by foreign persons who are entrepreneurs. The Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs also lays down the principles of international cooperation between competent authorities in matters of provision of services.

The Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs does not significantly modify the rules of establishing and operating branches in Poland and, in principle, complies with the provisions which were previously applicable.

As before, the branch requires a prior registration in the Polish National Court Register (KRS) and appointment of a person authorized to represent a foreign entrepreneur in the branch.

Also, the scope of a branch's activity remains unchanged. In the branch, the foreign entrepreneur may still pursue only the same business activities that the foreign entrepreneur pursues abroad.

The most important changes are:

- end of the obligation to submit a separate statement indicating persons authorized to represent foreign entrepreneurs in the branch – it is enough to just indicate them in the application form submitted to KRS and
- end of the obligation to submit specimen signatures of persons authorized to represent foreign entrepreneurs in a branch in KRS.

Polish legislator decided to introduce more changes in case of representative offices of a foreign entrepreneurs, i.e. entities authorized exclusively to activities related to the advertising and promotion of the foreign entrepreneur.

The most important changes are:

- the establishment of a two-year term of entry of the representative offices in the relevant register (the entry is extended for another two-year period only if the foreign entrepreneur submits an appropriate application within the last 90 days of the entry's validity),
- a foreign entrepreneur will not have to submit to the relevant register documents authorizing to use the premises for the headquarters of the representative office (it is enough to have such a title),
- the lack of the necessity to provide the address of residence of the person authorized in the representative office to represent a foreign entrepreneur (it will be necessary to attach it to the application documents confirming the authorization of such a person to represent a foreign entrepreneur in the representative office, along with the confirmation of such authorization).

The aim of new Act on the rules of participation of foreign entrepreneurs is to preserve the integrity of the regulations, and thus, also the readability of individual provisions. It is to be hoped that new regulations will simplify participation of foreign entrepreneurs in business transactions in Poland.

1. (Dz.U. [Journal of Laws of the Republic of Poland] of 2018, item 649).

2. (Dz.U. [Journal of Laws of the Republic of Poland] of 2018, item 650).

3. (Dz.U. [Journal of Laws of the Republic of Poland] of 2018, item 650).

Góralski & Goss LEGAL

Pl. I. Gugulskiego 1
02-661 Warszawa, Poland

kancelaria@gglegal.pl
www.gglegal.pl